

plativšího řádu vyrovnacího dlužník zproštěn svého dluhu, pokud tento převyšoval závazek vyrovnáním přijatý a nemohl dluh tento obživnouti ani tehdy, když placení kvot (prodlení v placení tom) nastalo již za platnosti nového vyrovnacího řádu. Placení (obmeškání) nastalé za platnosti nového vyrovnacího řádu nemůže již nic měniti na zániku dluhu již jednou nastalém. Ustanovení § 67 nov. vyr. řádu nelze proto na souzený případ vztahovati.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle čl. X uvozovacího zákona k vyrovnacímu řádu ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n. jest skončiti vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona podle dosavadních předpisů, bylo-li vyrovnání věřiteli přijato přede dnem, kterého tento zákon nabude účinnosti. Jedinou výjimku stanoví zákon v čl. XIV (1) o nejmenší přípustné nabídce na vyrovnání, o kterou však v souzeném případě nejde. Ježto, jak nesporně, vyrovnací řízení o jmění žalovaných bylo pravoplatně skončeno před 1. srpnem 1931, t. j. přede dnem, kdy podle prvního odstavce čl. XIV uvozovacího zákona nový vyrovnací řád nabyl účinnosti, nemohou se na toto řízení vztahovati žádné předpisy nového vyrovnacího řádu, tudíž ani předpis § 67 o následcích nesplnění vyrovnání. Při tom jest zcela nerozhodno, kdy podle vyrovnání nastala splatnost kvot, zejména, byly-li kvoty splatné teprve za platnosti nového zákona, neboť v té příčině nemá ani nový vyrovnací řád ani uvozovací zákon zvláštní ustanovení. Platí tedy i tu obecná zásada, vyslovená v prvním odstavci čl. XIV uvoz. zákona. Že by obživnutí pohledávky pro včasné nesplnění vyrovnání bylo odůvodněno podle slovenského vyrovnacího řádu platného do 1. srpna 1931, nebo podle doslovu ujednaného vyrovnání, dovolání ani netvrdí. Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce.

Čís. 13409.

Směrnice pro stanovení výše krytí pohledávky oddělného věřitele ve smyslu § 47 odst. (3) vyrovnacího řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 29. března 1934, R I 85/34.)

V y r o v n a c í k o m i s a ř přiznal věřiteli (úvěrnímu spolku) hlasovací právo jen co do 63.152 Kč. R e k u r s n í s o u d přiznal úvěrnímu spolku hlasovací právo co do 130.000 Kč.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu dlužníka zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by, doplně řízení, o věci znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Podle § 47 odstavce (3) vyr. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. jest přiznati oddělným věřitelům hlasovací právo jen za tu část pohledávky, která p r a v d ě p o d o b n ě nebude uhrazena z práva na oddělné uspokojení.

To závisí na budoucích skutkových okolnostech, jež nelze přesně zjistiti a jež jsou více méně jen domněnkami. Na domněnky ty lze souditi ovšem na podkladě nynějšího skutkového stavu a musí býti důsledné. Nelze však vytýkati nedůslednost názoru rekursního soudu, že nevzal za podklad při stanovení výše krytí pohledávky úvěrního spolku plnou odhadní hodnotu nemovitostí 1,151.944 Kč, nýbrž jen »od oka« určenou částku 1,000.000 Kč. Neboť nejbezpečnějším měřítkem jest ustanovení § 230 obč. zák., jenž určuje výši sirotčí jistoty. V nejpriznivějším případě (kdyby šlo jen o pozemky) by činila tato jistota dvě třetiny skutečné ceny, tedy jen 767.962 Kč 66 h, nehledíc ani k tomu, že za dnešních tísnivých hospodářských poměrů na trhu nemovitostí lze stěží docílití plné odhadní hodnoty. Nestala se proto dovolacímu rekurentu újma tím, že rekursní soud vzal za základ svého rozhodnutí 1,000.000 Kč. A pokud se týká nedobytnosti postoupených pohledávek, jest na oddělném věřiteli, by uvedl a dokázal, které z postoupených pohledávek, po případě do které části jsou jednotlivé pohledávky nedobytné a mnoho-li z nich se nedá získati pro krytí věřitelovo. Jinak však nejsou skutkové podklady pro zjištění pravděpodobného krytí pohledávky úvěrního spolku dostatečně vyšetřeny (§§ 189 odstavec (4), 192 odstavec (1) k. ř. a 70 vyr. ř.) a jest proto zapotřebí doplniti řízení zejména šetřením: 1. zda došlo úvěrnímu spolku z postoupených mu pohledávek od ledna 1933 do prosince 1933 celkem 344.023 Kč 15 h a zda v tom jest i částka 66.631 Kč 90 h placená firmou R., i částka 17.871 Kč 75 h placená P-em; 2. zda tyto dvě poslední pohledávky vyrovnacího dlužníka vznikly ze zápůjčky poskytnuté dlužníkem oněm dvěma osobám; 3. jaký účel má záruční fond 25.000 Kč, složený dlužníkem u zmíněného úvěrního spolku a která jeho část by podle nynějšího majetkového stavu Kreditvereinů mohla přijíti v úvahu jako krytí pohledávky úvěrního spolku za dlužníkem, k čemuž jest si vyžádati i stanovy zmíněného úvěrního spolku; 4. jakou odhadní a výkupní cenu mají životní pojistky dlužníkovy, do jaké výše jsou zajištěním pro pohledávku městské spořitelny v H. a mnoho-li z nich připadá na krytí pohledávky úvěrního spolku. Podle výsledků šetření by bylo pak uvažovati, do jaké části jsou postoupené pohledávky úvěrního spolku nedobytné a jaké krytí mu poskytuje záruční fond 25.000 Kč a životní pojistky.

Čís. 13410.

Útraty převozu a uschování zabavených svršků nejsou exekučními útratami podle § 286, druhý odstavec, ex. ř., a nepožívají jako takové přednostní pořadí.

Útraty převozu a uschování svršků patřících do zvláštní podstaty, jsou výdaji na udržování a na správu zvláštní podstaty, tedy pohledávkami za zvláštní podstatou a mají na ní podle § 50 odst. (1) konk. ř. z roku 1931 přednostní právo před právy oddělných věřitelů, stalo-li se zpeněžení zvláštní podstaty na návrh správce podstaty podle §§ 117 až 122 konk. ř. Bylo-li však zpeněžení věcí náležejících do zvláštní podstaty provedeno na návrh oddělných věřitelů, jest zapraviti útraty